

протилежному випадку, коли виданий вексель належить до 2 категорії, такого не відбувається, оскільки разом з рядками 6 та 19.1 заповнюється рядок 19.2 декларації, що свідчить про включення суми податку до складу податкових зобов'язань звітного податкового періоду. На наступному етапі підприємство повинне відобразити право на податковий кредит (у відповідному податковому періоді), для чого заповнюється рядок 12.2 «Погашені податкові векселі, що дають право на збільшення податкового кредиту в поточному звітному періоді».

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, сучасна система обліку податкових векселів характеризується суттєвою невизначеністю, зумовленою, з одного боку, імперативними обмеженнями щодо використання останніх в господарській практиці вітчизняних підприємств, а з іншого – відсутністю належного балансу між бухгалтерськими та податковими правилами подання і розкриття інформації. Водночас у ній чітко виділяються об'єднані регулярно взаємодією структурні елементи (документальне оформлення, визнання податкових векселів як об'єкта обліку та пов'язана з ним оцінка, рахунки та подвійний запис, звітність), що дають можливість вести мову про повноцінний обліковий цикл. З огляду на наявність ряду «вузьких місць» у практичній реалізації елементів системи обліку податкових векселів, окреслених у статті, перспективи її подальшого вдосконалення напряму залежать від поступального розвитку правового регулювання, організаційного, методологічного та методичного забезпечення національної системи обліку.

Література

1. Волкова І.А. Скасування податкових векселів при імпорті товарів – дискримінація вітчизняного виробника / І.А.Волкова, О.Ю.Калініна // Економічний простір. – 2009. – № 23. – С. 296–302.
2. Рева Т.М. ПДВ: ефективність і проблеми справляння / Т.М. Рева, К.Ф. Ковальчук // Вісник Академії митної служби України. – Серія Економіка. – 2009. – № 1. – С. 124–129.
3. Водоп'янова О. Нюанси обліку податкових векселів / О. Водоп'янова // Дебет–Кредит. – 2008. – № 1. – С. 30–37.
4. Грачова Р.Е. Энциклопедия бухгалтерского учета / Грачова Р.Е. – К. : Галицкие Контракты, 2004. – 832 с.
5. Губа Є. Податковий вексель / Є. Губа // Дебет–Кредит. – Школа бухгалтера. – 2006. – № 3. – С. 18–21.
6. Негода А. «Импортный» НДС и налоговый вексель / А. Негода, Е. Бондарева // Бухгалтерия. – 2001. – № 46/1. – С. 39–44.
7. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій : наказ: [від 30.11.1999 р. № 291] // Все про бухгалтерський облік. – 2009. – № 20. – С. 2–36. – (Нормативний документ Міністерство фінансів України. Інструкція).

Надійшла 08.12.2009

УДК 657.631.2

Т. В. КОВТУН

Хмельницький національний університет

СИСТЕМА ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ ЕЛЕМЕНТ ОПЕРАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ ПІДПРИЄМСТВА

Система внутрішнього контролю – термін, який визначає всі внутрішні правила та процедури контролю, запроваджені керівництвом підприємства для досягнення поставленої мети - забезпечення (в межах можливого) стабільного і ефективного функціонування підприємства, дотримання внутрішньої господарської політики, збереження та раціональне використання активів підприємства, запобігання та викриття фальсифікацій, помилок, точність і повнота бухгалтерських записів, своєчасна підготовка надійної фінансової інформації.

Internal control system - a term that defines all the internal rules and control procedures, the application management company to achieve the goal - to ensure (within possible) a stable and efficient operation of the business, respect domestic economic policy, conservation and management of assets, prevention and detection fraud, error, accuracy and completeness of accounting records, timely preparation of reliable financial information.

Ключові слова: система внутрішнього контролю, планування, фінансовий контроль, внутрішній аудит, звітність, альтернативні затрати, система бухгалтерського обліку.

Постановка проблеми. Сучасна економічна наука виходить із двох фундаментальних обставин:

- 1) матеріальні потреби людей не обмежені;
- 2) економічні ресурси, тобто засоби виробництва товарів і послуг, обмежені або рідкісні.

Безліч компаній у всьому світі страждає від неефективного використання різного роду ресурсів (людських, фінансових, матеріальних), від нестачі необхідної для прийняття правильних рішень інформації,

независимого і навмисного спотворення звітності, прямого шахрайства з боку персоналу і керуючих. Подібних проблем можна уникнути шляхом створення всередині самих компаній ефективної системи внутрішнього контролю.

В ринкових умовах, що характеризуються високою невизначеністю і нестабільністю зовнішнього середовища, ефективне управління організацією передбачає великий спектр планів, значний об'єм планової, а, відповідно, і контрольної роботи. Тому в сучасних умовах, коли економічна система нашої держави перебуває у глибоко кризовому стані, внутрішній контроль в організаціях набуває характеру основи, присутньої на всіх рівнях управління. У ширшому розумінні ефективний управлінський контроль, за інших рівних умов, є гарантією успішної діяльності організації. Варто відзначити, що в практиці зарубіжних найвищих органів управління як владного, так і господарського рівня контроль все частіше розглядається як метод вдосконалення управління на всіх його рівнях.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дане питання широко висвітлюється як українськими, так і закордонними авторами. Гідний внесок у вітчизняну науку про контроль внесли такі вчені, як І.А. Белобжецкий, Н.Т. Белуха, Б.І. Валуєв, Ю.А. Данільовський, Е.А. Кочерін, В.Н. Суйц, А.Д. Шеремет.

Питання вдосконалення та оптимізації заходів системи внутрішнього контролю є актуальними і серед фахівців популярних ділових видань: керівників служб внутрішнього контролю та аудиту великих українських та російських холдингів (Сергій Мартинов, ВАТ «Сибірська вугільна енергетична компанія»; Дмитро Караптан, ДП «Радомілк»; Сергій Остапенко, «Microsoft Ukraine») та аудиторів, що пройшли міжнародну професійну сертифікацію (Дмитро Сергієнко, CIA (Certified Internal Auditor) та CISA (Certified Information System Auditor); Надія Коноваленко, директор, керівник відділу консультування з питань бухгалтерського обліку та фінансової звітності компанії «Ернст енд Янг» в Україні).

Праця «Управлінський облік» американських обліковців Рея Гаррісона, Еріка Норіна та Пітера Брюера визначає і пояснює, яку облікову інформацію необхідно зібрати і як її витлумачити менеджеру при складанні свого організаційного плану операцій, при здійсненні контролю над діяльністю підприємства, при прийнятті рішень.

Мета даного дослідження – дати обґрунтовану характеристику системи внутрішнього контролю як невід'ємної складової успішної діяльності сучасного підприємства у порівнянні з таким видом зовнішнього незалежного контролю, як аудит. Актуальність даного порівняння, на нашу думку, полягає в обчисленні альтернативних затрат, які можуть бути понесені при організації ефективної системи внутрішнього контролю для оптимізації системи обліку у широкому розумінні та замовленні зовнішнього незалежного аудиту з тією самою метою. При цьому ми будемо дотримуватися заздалегідь заданого параметру: мета внутрішнього аудиту – надавати об'єктивний та незалежний висновок про ефективність системи внутрішнього контролю. Вищий менеджмент повинен чітко окреслювати коло завдань та вірно обирати найменш затратний та найбільш ефективний інструментарний апарат.

Виклад основного матеріалу дослідження. Будь-яка діяльність в організації відбувається в рамках двох систем. Одна – це операційна (організаційна) система, побудована для досягнення заданих цілей. Інша система – це система контролю, що пронизує операційну систему. Вона складається, в загальному вигляді, з політики, процедур, правил, інструкцій, бюджетів, системи обліку та звітності. Ця система спрямована, в остаточному підсумку, на створення необхідних передумов і підвищення ймовірності того, що компанія в цілому і менеджери зокрема досягнуть поставлених цілей.

Поняття внутрішнього контролю з'явилося в лексиконі управлінців вищої ланки ще на початку XVIII століття. Як система контролю за діяльністю підприємства, воно сформувалося до початку XX століття у вигляді сукупності трьох елементів: розділення повноважень, ротація персоналу, використання та аналіз облікових записів. Пізніше функції внутрішнього контролю значно розширилися, перетворившись на організацію та координування дій, спрямованих на забезпечення збереження активів, перевірку надійності облікової інформації, підвищення ефективності операцій, дотримання запропонованої політики та процедур компанії. Таким чином, нові функції вивели поняття внутрішнього контролю за рамки кола питань, що відносяться до звичайного бухгалтерського обліку. Еволюціонуючи і розширюючи сферу свого застосування, внутрішній контроль до кінця XX століття перетворився на інструмент контролю за ризиками, де його функції тісно переплітаються з функцією управління ризиками – ризик-менеджментом.

Внутрішній контроль – це процес, спрямований на досягнення стратегічних довгострокових цілей компанії, що і є результатом дій керівництва з планування, організації, моніторингу діяльності компанії в цілому та її окремих підрозділів.

Перш за все, необхідно чітко окреслити та задокументувати завдання компанії в цілому та кожного з її структурних підрозділів зокрема, побудувати відповідну систему організації управлінського апарату. Наступний етап – забезпечити функціонування ефективної системи документування та звітності, розподілу повноважень, авторизації, моніторингу поточної діяльності – визначити стратегічно важливі точки перманентного контролю.

Варто відмітити, що внутрішній контроль суттєво відрізняється від контролю взагалі. Внутрішній контроль – це контроль всередині компанії, це система управління інформацією, на протигагу зовнішнім видам контролю, таким як законодавче регулювання (діяльність будь-якого підприємства має бути

підпорядкована вимогам Господарського кодексу України, бухгалтерський облік має вестися у відповідності з національними стандартами та згідно з вимогами Закону України “Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні” від 16.07.1999 №996 XIV, визначення основних податкових зобов'язань підприємства здійснюється на основі Закону України “Про оподаткування прибутку підприємств” від 28.12.1994, № 334/94 ВР), контроль з боку вищих організацій (державні комісії, комітети, саморегулятивні галузеві організації, профспілкові організації) і т.п.

Отже, внутрішній контроль корисний тільки в тому випадку, якщо спрямований на досягнення конкретних цілей і, перш ніж оцінювати результати контролю, необхідно визначити ці цілі

Система внутрішнього контролю організовується керівництвом підприємства. Це перша і основна відмінність внутрішнього контролю від інших видів контролю. Незалежний аудит проводиться незалежним аудитором, форми й види контрольних дій також визначаються аудитором у відповідності до МСА 200 “Мета та загальні принципи аудиту фінансових звітів”, МСА 250 “Врахування законів та нормативних актів при аудиторській перевірці фінансових звітів”, МСА 330 “Аудиторські процедури відповідно до оцінених ризиків”, МСА 520 “Аналітичні процедури”, МСА 530 “Аудиторська вибірка та інші процедури тестування”, МСА 580 “Пояснення управлінського персоналу”, МСА 610 “Розгляд роботи внутрішнього аудиту” [10].

Ревізія проводиться штатним ревизором будь-якого відомства, форми й види контрольних дій також визначаються цим відомством на основі відповідних законодавчих актів, наприклад Закону України “Про державну податкову службу в Україні” від 04.12.1990 № 509 – XII.

Внутрішній контроль – це система заходів, організованих керівництвом підприємства та здійснюваних на підприємстві з метою найбільш ефективного виконання всіма працівниками своїх обов'язків при здійсненні господарських операцій. Внутрішній контроль визначає законність цих операцій і їх економічну доцільність для підприємства.

Спрямованість системи внутрішнього контролю можна проілюструвати наступним чином (рис. 1):

Рис. 1. Мета організації системи внутрішнього контролю

Для досягнення вище зазначених цілей необхідною умовою є узгодженість системи бухгалтерського обліку (більш широко – обліку) та системи внутрішнього контролю, тому що система подвійного запису, що лежить в основі будь-якої системи бухгалтерського обліку (у тому числі автоматизованих систем бухгалтерського обліку), визначає порядок реєстрації господарських операцій та забезпечує належний контроль.

Організацію та підтримання системи внутрішнього контролю на належному рівні передбачає виконання управлінським персоналом підприємства завдань, окреслених на рис 2.

З перерахованих вище завдань керівництва підприємства з організації внутрішнього контролю видно нерозривний зв'язок системи внутрішнього контролю з двома видами бухгалтерського обліку; бухгалтерським фінансовим та бухгалтерським управлінським обліком.

Виходячи з цього, доцільно розрізнити дві системи:

- систему внутрішнього фінансового контролю;
- систему внутрішнього управлінського контролю.

Як видно зі змісту поставлених завдань, створення системи внутрішнього контролю – це досить трудомісткий та довготривалий процес, а сама система внутрішнього контролю – це дуже складний і тонкий організм, невід'ємними частинами якого є абсолютно всі підрозділи підприємства, усі сфери його діяльності та діяльність кожного працівника підприємства. Система внутрішнього контролю – це своєрідна організація усередині організації (підприємства).

Ступінь складності внутрішнього контролю повинен відповідати організаційній структурі підприємства, чисельності персоналу, розгалуженості мережі філій і підрозділів, ступеню централізації

бухгалтерського обліку та іншими характеристиками підприємства в цілому.

Об'єктами внутрішнього контролю є цикли діяльності організації – цикли постачання, виробництва і реалізації.

Рис. 2. Завдання управлінського персоналу

Найважливішою функцією внутрішнього контролю є забезпечення дотримання працівниками підприємства своїх посадових обов'язків,

Методи, які використовуються при здійсненні внутрішнього контролю, дуже різноманітні і включають елементи таких методів, як:

- 1) бухгалтерський фінансовий облік (рахунки і подвійний запис, інвентаризація та документація, балансове узагальнення);
- 2) бухгалтерський управлінський облік (виділення центрів відповідальності, нормування витрат);
- 3) ревізія, контроль, аудит (перевірка документів, перевірка арифметичних розрахунків, перевірка дотримання правил обліку окремих господарських операцій, інвентаризація, усне опитування персоналу, підтвердження і простежування);
- 4) теорія управління.

Всі перераховані вище методи інтегруються в єдину систему і використовуються в цілях управління підприємством.

У сучасних умовах в життя підприємств поступово входить нове поняття – "еккаунтинг" (accounting). Це надзвичайно ємна економічна категорія, в основі якої лежить рахівництво – ведення бухгалтерського обліку у відповідності із загальноприйнятими нормами. Однак рахівництво – це лише основний елемент еккаунтингу. За допомогою рахівництва створюється інформаційна база, необхідна для управління підприємством. Професійна діяльність, пов'язана з формуванням цієї інформаційної бази, і називається еккаунтинг. [15]

У це поняття входить робота:

- 1) планова;
- 2) по складанню звітності;
- 3) контрольна;
- 4) аналітична.

Таким чином, контроль є невід'ємною частиною еккаунтингу.

Зрозуміло, що зовнішній і внутрішній види контролю об'єднуються спільною метою, що полягає в правильному і своєчасному відображенні господарських операцій у бухгалтерському обліку і звітності, законності господарських операцій і їх доцільності для підприємства. Так, дані внутрішнього контролю допомагають керівництву підприємства та іншого управлінського персоналу, залежно від того, кому підпорядкована система внутрішнього контролю на підприємстві, отримувати оперативну інформацію про

відхилення від нормальних умов здійснення господарських операцій, а дані зовнішнього контролю забезпечують замовника, а ним може бути керівник, власник чи мажоритарний акціонер, інформацією як про допущені протягом звітного періоду помилки та порушення, так і про недоліки організації самого внутрішнього контролю [1].

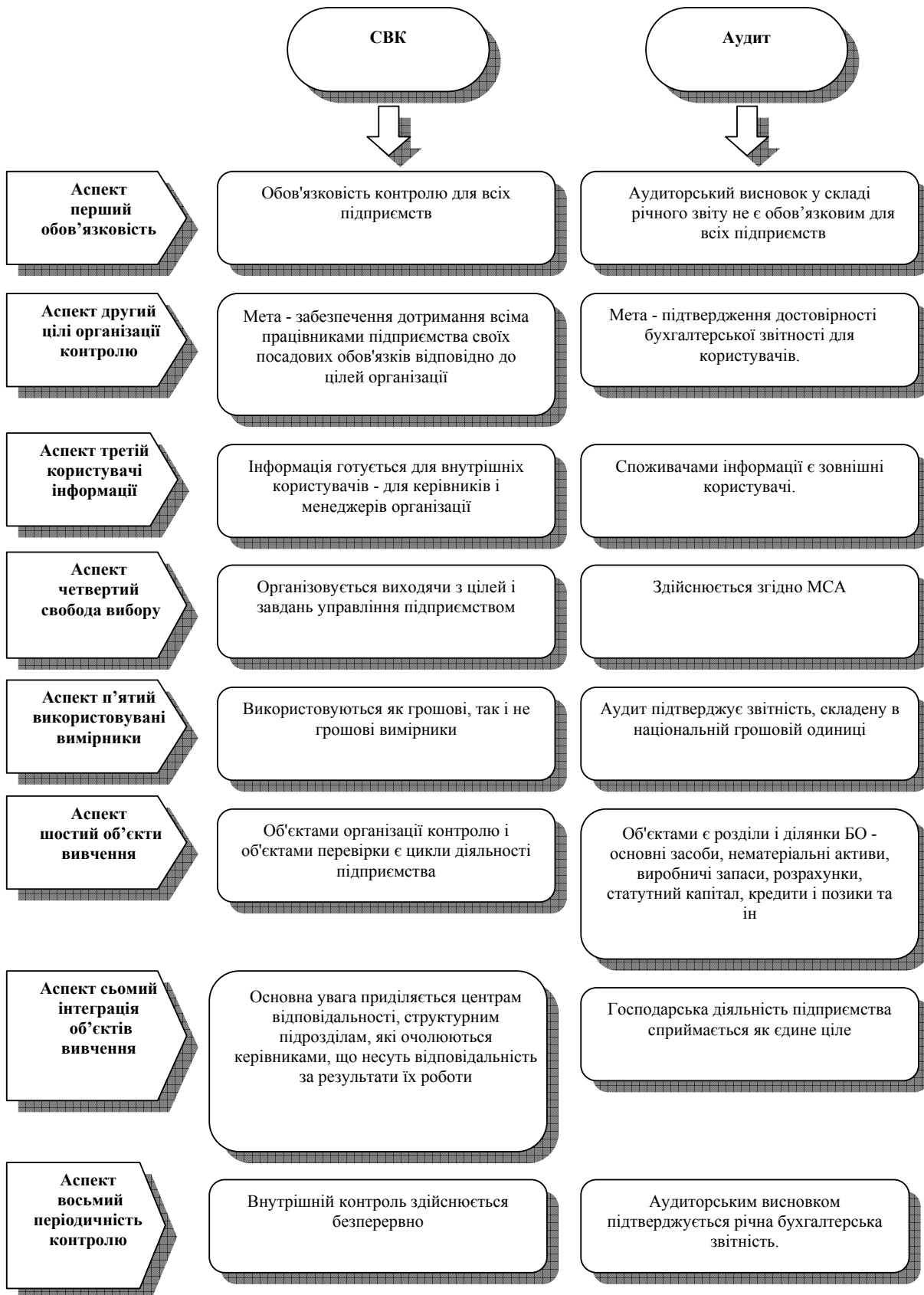

Рис. 3. Відмінності між системою внутрішнього контролю та зовнішнім аудитом

Ступінь взаємозв'язку між внутрішнім і зовнішнім контролем багато в чому залежить від особливостей функціонування конкретного підприємства. Так, деякі підприємства можуть взагалі не піддаватися зовнішньому контролю, наприклад, якщо вони не підлягають обов'язковому зовнішньому аудиту; ініціативні аудиторські перевірки такі підприємства не проводять і не є учасниками фінансово-промислової групи.

Зовнішній та внутрішній контроль являють собою взаємозалежні і взаємообумовлені компоненти єдиної системи контролю. Але поряд з цим між зовнішнім і внутрішнім контролем є істотні відмінності, що стосуються наступних аспектів, перерахованих на рис. 3.

Варто відмітити, що при здійсненні цих видів контролю різняться і ступінь надійності інформації.

При зовнішньому аудиті аудитор, діючи згідно з МСА 540 "Аудиторська перевірка облікових оцінок", повинен оцінити достовірність бухгалтерської звітності економічного суб'єкта в усіх суттєвих аспектах. Це означає, що оцінки аудитора не можуть бути абсолютно точними [10].

Внутрішній контроль часто не пов'язаний з операціями на рахунках бухгалтерського обліку. Керівництво підприємства зацікавлено в запобіганні випадків шахрайства на своєму підприємстві (розкрадань, зловживань службовим становищем і ін.), Проте атмосфера загальної підозрливості, тотального нагляду за кожним співробітником не повинна бути метою роботи підприємства. Таким чином, внутрішнім контролем використовуються приблизні, але оперативні оцінки.

У той же час для внутрішнього контролю важлива кожна деталь. Своєчасно непомічений симптом може призвести до суттєвих порушень, шахрайства.

Не можна не розглянути і такий суттєвий фактор, як прив'язка до часу. Зовнішній аудит вивчає фінансово-господарську діяльність організації. Відповідно до принципу документальної обґрунтованості бухгалтерські проводки виконуються після здійснення господарської операції. Таким чином, основною метою зовнішнього аудиту є оцінка достовірності відображення в обліку того, що вже відбулося.

Внутрішній контроль покликаний організувати структуру контролю, а також підтримувати її в такому стані, щоб в кожний момент часу вона відповідала цілям підприємства. Якщо підприємство має тільки один вид діяльності і реалізує свою продукцію тільки за договором поставки, йому відповідає одна структура внутрішнього контролю, якщо це ж підприємство організовує реалізацію своєї продукції в роздріб через торговий павільйон, структура внутрішнього контролю повинна бути змінена. Таким чином, основною метою внутрішнього контролю є ведення діяльності відповідно до встановлених правил.

Будучи функцією управління, контроль поділяється на попередній, поточний і наступний. Зовнішній аудит являє собою один з видів подальшого контролю, а внутрішній контроль – це сукупність методів попереднього поточного і наступного контролю [9].

Система незалежних перевірок ґрунтується на такому психологічному чиннику: люди, знаючи, що їх робота контролюється кимось іншим, навряд чи наважаться вчинити шахрайство. Іншими формами незалежних перевірок можуть бути періодична ротація кадрів, проведення атестацій персоналу, ревізій, організація так званих "гарячих ліній", спеціальних номерів телефонів, за якими співробітники можуть повідомляти про свої підозри, використання незалежних аудиторських перевірок, організація на підприємстві підрозділу внутрішнього аудиту, проведення періодичних перевірок з боку підрозділу внутрішнього аудиту головної організації, якщо підприємство є учасником групи підприємств.

Важливими елементами формування системи контролю, що має значення для попередження випадків шахрайства, є програми з підвищення безпеки виробництва і підрозділ внутрішнього аудиту, який би працював ефективно, оцінюючи ризики, та спрямовуючи свої зусилля на усунення слабких місць. Хоча більшість досліджень свідчить, що за допомогою внутрішніх аудиторських перевірок виявляється лише 20% від всіх зловживань з боку найманих працівників (решта виявляються завдяки сигналам і пильності колег, а то – і просто випадково), сама наявність на підприємстві штатних аудиторів дає значний профілактичний ефект. Штатні аудитори забезпечують проведення незалежних перевірок і змушують потенціальних шахраїв відмовитися від думки вчинити злочин. Наочна і ефективна робота служби безпеки у поєднанні з реалізацією програми щодо попередження виробничих втрат може сприяти тому, що кожний випадок шахрайства буде належним чином розслідувано, а слабкості і порушення в галузі контролю оприлюднені [13].

Інспекційні процедури контролю знижують ризик збоїв при здійсненні зіставлення бухгалтерського обліку та контролю в галузі аудиторської діяльності. Інспекційні процедури контролю також сприяють своєчасному виявленню помилок. Контроль за бухгалтерським обліком, що здійснюється вручну, дуже впливає на якість ведення бухгалтерських документів. При ефективному інспекційному контролі персонал, який веде бухгалтерський облік і реалізує процедури контролю, може бути орієнтований на внесення необхідних змін при здійсненні нових господарських операцій, виправлення помилок, якщо такі відбуваються, і поліпшення роботи у випадку, якщо застосовані процедури не дають належного ефекту.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Отже, при написанні даної була досліджена взаємодія системи внутрішнього контролю та зовнішнього незалежного аудиту, дана порівняльна характеристика цих категорій як невід'ємних складових успішної діяльності підприємства.

Для оцінки результатів роботи основних підрозділів бізнесу існує значна кількість показників, з цим не виникає труднощів. Оцінити роботу допоміжного підрозділу, що не є центром створення вартості, а лише центром затрат, складніше. Щоб отримати якісну оцінку роботи системи внутрішнього контролю, на підприємстві повинні чітко розуміти її роль, структуру, функції, а також фактори, від яких залежить ефективність її роботи. Доцільно спрямувати зусилля на розробку стандартів системи внутрішнього контролю для підприємств з урахуванням їх галузевої належності, враховуючи досвід зарубіжних управлінців. При цьому, перспективним є адаптація Теорії обмеження системи як нової парадигми управлінського обліку для українських підприємств.

Література

1. Данілочкіна Н.Г. Контролінг як інструмент управління підприємством / Н.Г. Данілочкіна, Д. Г. Коренівський. – М. : Аудит, 1998. – С. 150 – 161.
2. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 №996 XIV. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=996-14>
3. Закон України «Про державну податкову службу в Україні» від 04.12.1990 № 509 – XII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=509-12>
4. Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28.12.1994, № 334/94 ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=334%2F94-%E2%F0>
5. Карапатін Д. Автоматизуй та володарюй // &Фінансист. – 2008. – № 4. – С. 11 – 13.
6. Колосова І. Незалежність як гарантія об'єктивності // &Фінансист. – 2008. – № 3. – С. 35 – 37.
7. Коновалеко Н. Коліскова обліку // &Фінансист. – 2007. – № 3. – С.9.
8. Кутузов О.В. Кому повинен підпорядковуватися головний бухгалтер? // &Фінансист. – 2007. – № 4 – 5. – С. 20 – 22.
9. Мартинов С. Внутрішня кухня внутрішнього аудиту // &Фінансист. – 2008. – № 2. – С. 20 – 22.
10. Міжнародні стандарти аудиту, надання впевненості та етики: Видання 2006 року: Пер. з англ. мови О.В. Селєзньов, О.Л. Ольховікова, О. В. Гик, Т. Ц. Шарашидзе, Л. Й. Юрківська, С. О.Куліков. – К.: ТОВ «ІАМЦ АУ «СТАТУС», 2006. – С. 1152
11. Остапенко С. А Ризки – врозь! // &Фінансист. – 2008. – № 9. – С. 15 – 17.
12. Сергієнко Д. Оцінити контролера // &Фінансист. – 2008. – № 2. - С. 8 – 10.
13. Старинський Б. «Все під контролем // &Фінансист. – 2008. – № 2. –С 18 – 22
14. Терехов А.А. Контроль і аудит / А.А. Терехов, М.А. Терехов. – М. : Фінанси і статистика, 1998. – С. 59 – 66.
15. Фольмут Х.Й. Інструменти контролінгу. / Фольмут Х.Й. - М.: Фінанси і статистика, 1998. – С. 12 – 18.

Надійшла 19.11.2009

УДК 657.631.2

В. Є. КОЗАК

Хмельницький національний університет

УПРАВЛІНСЬКИЙ ОБЛІК ЗА ТЕОРІЄЮ ОБМЕЖЕНЬ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Управлінський облік за теорією обмежень має на меті кардинально змінити підходи щодо прийняття стратегічних рішень у діяльності підприємства. Готовність до змін розглядається як основний фактор, що покликаний забезпечувати конкурентоздатність організації.

Managerial Accounting for the theory of restrictions intended to radically change approaches to strategic decision-making in business. Readiness for change is considered as the main factor, which aims to ensure the competitiveness of the organization.

Ключові слова: конкуренція, обмеження, система мислення, комерційна ситуація, управлінський облік, ділова кон'юнктура, облік затрат, безперервне покращення.

Постановка проблеми. Мистецтво ефективного управління міститься у вмінні передбачити господарську та комерційну ситуацію, вживати заходів щодо оптимізації відношення «витрати – результат», тим самим забезпечувати досягнення поставлених цілей і, перш за все, отримувати бажаний прибуток.

На сьогодні, у сфері підприємництва склалася досить дискусійна ситуація з системою управлінського обліку. Незважаючи на численні зміни ділової кон'юнктури, він практично не зазнав системних зрушень протягом значного проміжку часу. Як наслідок, інформація, що надається управлінським обліком, втрачає свою корисність. В умовах постійних змін зовнішнього середовища, підприємства не можуть покладатися на викривлену та недостовірну інформацію.